

"לקבל מוסר, זה תמיד טוב!"

המעשה הבא ארע בשנות בחרותו של הרב. באותם ימים חי בירושלים חכם חלבי זקן, ושמו רבי אברהם ענתבי סקא. הרב ענתבי, שהיה עמקן גדול ומעין עצום, היה עולה מפעם לפעם להיכל ושיבת "פורת יוסף", ומשוחח עם הבחורים בלמוד.

סברותיו של הרב ענתבי היו דקות ועדינות, והבחורים לא ירדו תמיד לסוף דעתו. דוקא הרב, שהיה בעצמו מעין גדול, היה מוצא עמו שפה משתפת.

פעם ארע, והרב ענתבי עלה להיכל הישיבה והציג קשיה על דברי התוספות. כמה מן הבחורים נסו לתרץ את קשיתו, אך הרב ענתבי דחה את תרוציהם. הבחורים נפגעו מעט מכה, וזלזלו בקשיתו.

ולפתע, בלהט הוכח, פלט אחד הבחורים משפט חמור. "מה לעשות, שכבודו אינו מבין את דברי התוספות?" אמר.

דממה השתררה. הבחורים נבהלו מפליטת הפה של הבחור, והרב ענתבי פרש את שתיקתם כהסכמה. הוא עזב את בית המדרש בלב כבד, ופנה אל חדרו של ראש הישיבה, הגאון רבי עזרא עטיה, לספר לו על שארע...

הבחורים שעקבו אחריו הבינו כי עוד מעט יכנס ראש הישיבה אל בית המדרש וינזף בהם חמורות. ומרב פחדם, נשמטו מבית המדרש והסתתרו בחדרים סמוכים, עד יעבר זעם. היחיד שנותר על מקומו היה הרב. בהיותו שקוע בלמודו לא שמע את הפגיעה בכבודו של הרב ענתבי, ולא הבחין בכך שבית המדרש מתרוקן מיושביו...

הרב לא נסה להצטדק. הוא השפיל את עיניו וקבל את התוכחה באהבה, עד תמה.

האמת כלה נתבררה מאחר יותר, כאשר הרב ענתבי ספר לראש הישיבה, כי הרב אינו קשור כלל למעשה.

ראש הישיבה מהר אל הרב ושאל בכאב: "מדוע לא הודעת לי כי אינך אשם בדבר? מדוע נתתני להוכיחך חנם?"

"כי לקבל מוסר, זה תמיד טוב!" אמר הרב בענוה, והוסיף: "כתוב, שכל החושד בחברו בדבר שאין בו, צריך לברכו... אם כן, זכיתי שהרב צריך לברכני!"

"כמוכן!" נקוו הדמעות בזויות עיניו של ראש הישיבה, והוא האציל מברכתו החמה על ראשו של הרב...